

Fred med sig selv. Jeg ønsker Dem ogsaa at hele mit Hjerte en saadan Fred, og dog ønsker jeg, at De maa dø som De har levet, med Sværd i Haanden, rustet mod alt det, som vil indsnævre og indgrænse Lysets Rige her i Landet. Større Retfærdighed vil Livet ikke kunne yde Dem.

Jeg læste i min Barndoms Læsebog om en gammel Kæmpe, som havde kæmpet sig gennem Livet med de Vaaben, som det i hine fjerne Tider sømmede sig en Kæmpe at kunne bruge. Men nu var han bleven saa gammel, at ingen vilde kæmpe med ham mere, saa fattig, at han ingen Fjende havde mere. Men vilde ingen mere kæmpe med ham, saa var han dømt til at dø den Død, som var en Førsmædelse for en Kæmpe, Straadøden, Afmagtens og Usselhedens Død, saa vilde han ikke faa den Løn, som ventede alle brave Kæmper i Valhal, at drikke Gudemjøden ved Valfaders Bord.

Da skete det, som han laa mismodig paa sit Leje og gik i Rette med Skæbnen, at en Mand i sid, blaa Kappe, traadte ind af hans Dør og hen til hans Leje. „Hvorfor ligger Du der?“ spurgte han. „Har Du intet Sværd — har Du ingen Hjelmer, op og forsvær Dig, Mand.“ — Og den gamle sprang op, glad som en Yngling, greb sit Sværd og sate Hjelmen paa sit Hoved. Nu skulde han ikke dø Straadøden, men falde som en ærlig Kæmpe i Sværdenes Strid. Og han svang endnu engang sit Væрге, og i næste Øjeblik sad den fremmedes Sværd i hans Hjerte. Men i Døden fangede hans Blik den fremmedes straalende Øje, og nu vidste han, hvem hans Banemand var, det var Valfader selv, som var kommen for at føre ham hjem med sig til alle brave Kæmpers Lag.

Kære Fru Bojsen Møller, naar jeg har hørt de mange vidunderlige Fortællinger om, hvad De i Deres høje Alder har vovet, hvorledes De er draget over Sund og Bælt til Møder, ja end ikke har frygtet for at bestige en Cykle for at naa frem, saa har jeg altid tænkt paa den gamle Kæmpe, som ikke vilde dø Straadøden, men falde med Vaaben i Haand. Derfor er det heller ikke Kakkelovnskrogens Fred, jeg ønsker Dem, ikke den Fred, som betyder aandelig Straadød,

men jeg ønsker Dem, at saaledes som De sidder her i Aften i Deres Høvdingsæde og ser ind i de firsindstyve brændende Lys og i Mindet fremmaner Deres Livs glade og uforfærdede Kampdage, saaledes maa De sidde Deres Livsaften ud og se tilbage over Deres Liv uden Fortrydelse i den trygge Forvisning om, at De som en ærlig Stridsmand for Lysets Sag har brugt de Vaaben, som var Naturens Naadegave til Dem.

Da vil det sikkert ogsaa forundes Dem, at naar Kræfterne er ved at svigte Dem, og Modet ved at ebbe ud, da vil hele Deres Livs frejdige Kampglæde uventet træde ind af Deres Dør, som Valfader kom til den gamle Kæmpe, blaa og straalende, tage Dem i sine Arme og bære Dem over Angstens mørke Vand ind til Lysets evige Ridderskab.

Bedre ved jeg ikke at ønske Dem, trofaste gamle Stridsmand for Kvindernes dyrebare Fællessag, og i dette Ønske ligger som i en samlet Sum min egen personlige Tak til Dem.

Københavns-Kredsens Hilsen,
af Thora Knudsen.

Kære gamle Mo r Jutta!

Det er overdraget mig at bringe Dem en Hilsen og en Tak fra Københavns Kredsen, og jeg skal sige Dem, at vi er glade ved at have Dem i vor Kreds; — men ud over dette véd jeg knapt, hvad jeg skal sige Dem, thi hvor jeg end vil begynde, vil det kun blive Gentagelse, — der er allerede sagt Dem saa meget godt og smukt, langt bedre end jeg kan gøre det.

Skulde jeg fastholde noget fra den Hyldest, som i Aften er bragt Dem, saa vil jeg gentage sidste Linie af det lille Vers, vi nys sang ved Deres Indtrædelse i Festsalen her — „Vaar og Solskin bringer Du med.“

Ja, Mo r Jutta er der noget, som passer paa Dem, saa er det disse Ord — De har altid bragt Vaar, Sol og Varme med til os alle, enten vi stod Dem nær eller fjærnere. — De aabnede Deres Favn for os og gav os gerne *alle* noget af Deres glade frejdige Sind.

Det er en Lykke at faa et * glad, lyst Sind i Vuggegave, det spreder Varme og Glæde over ens Vej gennem Livet, og just *derfor* har vi

Dem jo ogsaa saa ung og saa glad imellem os her paa Deres 80-aarige Højtidsdag.

Vi i Københavns Kredsen bringer Dem vor Tak for Deres gode, trofaste Arbejde for vor Sag, og vi ønsker inderlig, at vi endnu i lang Tid maa se Dem færdes rask og med det lyse Smil imellem os.

Jeg foreslaar, at vi synger den Sang, som jeg har hørt Mo r Jutta aabne saa mange Møder med, og som jeg véd, hun holder af: — „I alle de Riger og Lande“.

Mens Lysene brænder.

Festen d. 18. Marts 1917.

Mel.: „Blev nu til Spot Dine tusiudaars Minder.“

Elskede Moder, se Lysene skinner,
Firsindstyve Sole paa Vandringens Sti,
Alle Din Livssagas jublende Minder
Drager Dig i Flammernes Festtog
forbi.

Men ogsaa Søndringens blodige Aar
Ser Du derinde i de lysende Kærter;
— Endnu i Skjoldet, det ældgamle,
staar

Løver og brændende Hjerter.

Trofaste Fælle, mens Lysene brænder,

Sammen vil vi mindes, hvad sammen vi bar,

Modgangens Dage med Fjender for Venner,

Haabene, der brast som et skrøbeligt Glar;

Himmelbjergs-Timer med Hjerter i Glød,

Støtten, vi plantede paa Skamlinge Banke,

Tingenes Sal, hvor Dit Leveraab lød,
Sprængende Vedtægtens Skranke.

Graanede Fører, før Lysene slukkes,
Sammen vil vi stige saa højt, som vi kan,

Dvæle paa Tinder, i Lysdrømme vugges,

Stirre mod det lovede, lukkede Land.
Fik vi i Eje det kun for en Dag,

Kun for i Mændenes Strid det at miste,

Genfødt og kamprustet stiger vor Sag
Op af sin sølverne Kiste.

Sluktes til den Tid end Lysene alle,
Famled vi i Mørke, tog Fjende for Ven,

Elskede Høvding, Din Lur skal os kalde,